

Pelerinul

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Iunie
2009
Anul II
Nr. 17 (12)

8 pagini

Cugetări și citate despre MÂNTUIRE

❖ Lumea toată n-o avem pentru nevoile trupești. (Sfântul Simeon Noul Teolog)

❖ Totul este făcut spre binele nostru, pentru mântuirea noastră. (Sfântul Ioan de Kronstadt)

❖ Sfințirea și transfigurarea omului în Hristos, prin Duhul Sfânt, constituie cheia de boltă a spiritualității răsăritene. (pr. Dumitru Popescu)

❖ Lucrarea mântuitoare asupra întregii umanități nu este decât o prelungire a lucrării mântuitoare a lui Hristos asupra firii Lui omenești. (Diction patristic)

❖ Îndumnezeirea este desăvârșirea și deplina pătrundere a omului de Dumnezeu, dat fiind că în alt chip el nu poate ajunge la desăvârșire și deplină spiritualizare. (pr. Dumitru Staniloae)

❖ Primul om era chemat, după Sfântul Maxim Martirisitorul, (...) să reunească Raiul cu restul pământului, adică purtând totdeauna în el însuși Raiul, într-o comuniune statornică cu Dumnezeu, el trebuia să transforme tot pământul în Rai. După aceea, trebuia să desființeze condițiile spațiale nu numai pentru mintea, ci și pentru trupul său, adunând pământul și cerul, toată lumea văzută. Depășind marginile lumii sensibile, trebuia să pătrundă în lumea inteligibilă printr-o cunoaștere egală cu cea a

duhurilor îngerești, ca să reunească în el însuși lumea inteligibilă și lumea sensibilă. În sfârșit, neavând în afara lui decât numai pe Dumnezeu, n-ar mai fi rămas omului decât să se dăruiască în întregime Lui, într-un elan de dragoste, redându-I universul întreg unit în ființa omenească. Atunci Dumnezeu Însuși S-ar fi dat la rândul Său omului, care ar fi avut în virtutea acestui dar, adică prin har, tot ceea ce Dumnezeu poseda prin firea Sa. În felul acesta, s-ar fi îndeplinit îndumnezeirea omului și a întregii lumi create. Această sarcină prescrisă a omului nefiind împlinită de Adam, o putem întrezări prin lucrarea lui Hristos, al doilea Adam. (Vladimir Lossky)

❖ Să devenim dumnezei din pricina lui Hristos, așa cum El S-a făcut om din pricina noastră. (Sfântul Grigorie de Nazianz)

❖ Dumnezeu ne permite să fim față în față cu El, nu prin enigme. El se apropie de cei care merită și se identifică cu ei, ba chiar se întrupează în ei, astfel că, la rândul lor, ei sălășluiesc cu trup și suflet în El. (Sfântul Grigorie Palama)

❖ În veacurile fără sfârșit, noi ne vom odihni în Dumnezeu și Dumnezeu se va odihni în noi. (Sfântul Macarie)

❖ În acest chip viețuind (după legile Sfinților Părinți - n.n.), nu vom muri de moartea neascultării, ci vom trăi în dreptate și vom câștiga Împărăția cerurilor. (Sfântul Teodor Studitul)

Din cuprins:

❖ Cugetări și citate despre MÂNTUIRE – pag.1

❖ Sfinți și sărbători prăznuite – pag. 2

❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 3

❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 3

❖ Evanghelia Duminicii - pag.4

❖ Viața în parohie - pag.5

❖ Plante din grădina Domnului – pag. 5

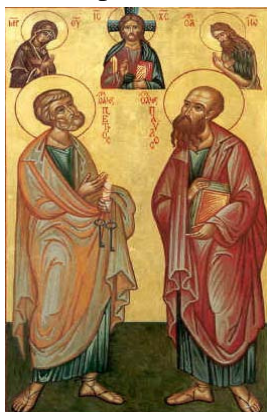
❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag.6

❖ Locuri binecuvântate – pag. 7

❖ Pagina micului creștin – pag. 8

Sărbători prăznuite

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

În plin miez de vară, când soarele dogorește pământul iar holdele se pleacă în bătaia vântului, Biserica Creștină prăznuiește în fiecare an, la 29 Iunie pe unii dintre cei mai mari, mai cunoscuți și mai venerați dintre sfinți și anume pe Sf. Apostoli Petru și Pavel.

E o sărbătoare cu profunde rezonanțe spirituale în sufletele creștinilor care cinstesc pe cei doi mari corifei ai Apostolilor, care și-au închinat întreaga viață propovăduirii "cu timp și fără timp" a Evangheliei lui Hristos, ba mai mult au pecetluit această lucrare cu sângele lor vărsat martiric pentru Hristos și pentru Biserica Sa.

Din Sf. Evanghelii, cunoaștem că Sf. Petru era originar din localitatea Betsaida din Galileea, fiind fiul lui Iona și frate mai mare al lui Andrei cel dintâi chemat de Domnul la lucrarea apostoliei, și se numea Simon, până când Mântuitorul i-a schimbat acest nume în Chefa sau Petru. Luând cunoștință de ideea mesianică, Sf. Petru a devenit un adept zelos al acesteia și este primul care l-a numit pe Iisus "Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu" (Matei 16, 17-19). Biserica creștină are ca temelie credința tare ca piatra în dumnezeirea Mântuitorului Hristos, mărturisită de Sf. Ap. Petru.

După Pogorârea Sf. Duh la Rusalii, Sf. Petru este cel dintâi care vestește poporului evreu pe Iisus Hristos cel răstignit și înviat, îndemnându-i pe toți la pocăință și întoarcere la credință (Fapte 3, 19).

Din Ierusalim, după întemeierea Bisericii Creștine în ziua Cincizecimii Sf. Petru a mers să vestească Evanghelia Împărăției în Antiohia, Pont, Galiția, Capadochia, Bitinia și la Roma, unde a suferit și moarte de martir la 29 Iunie în anul 67.

Potrivit unei vechi tradiții, Sf. Petru a cerut să fie răstignit cu capul în jos, dorind să arate deosebirea dintre chinurile sale și cele ale dumnezeiescului său Învățător. Sf. Petru a fost unul dintre cei trei apostoli pe care Mântuitorul Hristos i-a făcut martori ai slavei Sale dumnezeiești pe muntele Taborului.

De la Sf. Apostol Petru ne-au rămas scrise în Canonul Noului Testament două epistole sobornicești, mult folosite vieții creștine.

Sf. Apostol Pavel, supranumit "apostolul neamurilor", pentru că a predicat Evanghelia mai ales păgânilor, s-a născut într-o familie de iudei bogați în

Tarsul Ciliciei, primind o educație strălucită în școala rabinului Gamaliel. La început, Saul, căci așa fusese numit la naștere, a fost un adept înfocat al legii mozaice și un dușman de moarte al creștinilor. Este cunoscută întâmplarea petrecută pe drumul Damascului, când, plecat să-i persecute pe creștini, Saul se întâlnește cu Iisus cel înviat și se convertește la creștinism devenind cum spune Fericitul Augustin "din lup miel, din persecutor înfocat un vestitor neobosit al Evangheliei, învățător și apostol al popoarelor."

A propovăduit pe Hristos tuturor străbătând în trei călătorii misionare toată Asia, Spania, Britania și Italia, înființând comunități creștine, hirotonind episcopi, preoți și diaconi. De la Sf. Apostol Pavel ne-au rămas 14 epistole scrise cu diferite ocazii și în timpuri diferite, din care emană grija neobosită a apostolului pentru propovăduirea și păstrarea nealterată a învățăturii creștine.

Din porunca împăratului Nero, amândoi au murit de moarte martirică în anul 67. Apostolul Petru a fost răstignit cu capul în jos la Roma, iar Sfântul Apostol Pavel a suferit moartea prin tăierea capului. De aceea au sărbătoarea comună la 29 Iunie. Biserica Ortodoxă a instituit în întâmpinarea acestei importante sărbători un post de mai multe zile.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel se bucură de o cinstire deosebită din partea Bisericii, fiindcă au fost "căpetenii apostolilor" și "lumii învățători", contribuind, prin râvna lor, la răspândirea cuvântului evanghelic în multe părți ale lumii

Sunt prăznuiți în aceeași zi pentru că în afară de coincidența zilei martiriului, Biserica a mai avut în vedere faptul că pe cât de mare este Petru, tot pe atât de mare este și "Apostolul neamurilor", cel ce s-a convertit pe drumul Damascului. Pe drept li s-au atribuit amândurora calificativele: "raze ale Soarelui celui înțeleghător", "prietenii lui Hristos", "luminătorii celor din întuneric", "temelii neclintite ale Dumnezeieștilor învățături", "căpetenii învățăcelilor".

Ogorul Bisericii stropit de sângele lui Hristos și al martirilor între care și al Sf. Ap. Petru și Pavel a rodit și va rodi până la sfârșitul veacurilor credință, nădejde și iubire.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel ne sunt exemple vii de adevărată viață creștină și de dăruire pentru răspândirea credinței celei adevărate.

„Cei ce sunteți între Apostoli mai întâi pe scaun șezători si lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă pace lumii să dăruiască si sufletelor noastre mare milă.”

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

În ce poziție stau credincioșii la rugăciune și ce însemnătate au felurile chipuri de închinare

Fiecare închinare cu chipul ei își are însemnătatea ei plină de o tainică înțelepciune. Să luăm câte una din ele în parte și să le cercetăm pentru a ne folosi.

- *Plecarea capului.* Prin plecarea capului, noi arătăm umilire și supunere sub mâna cea tare a lui Dumnezeu. Prin acest fel de închinare noi ne rugăm Ziditorului nostru, pentru a ne apropia de El, a fi și a rămâne pentru totdeauna sub acoperământul și umbrirea Darului Său Dumnezeiesc.

- *Starea dreaptă.* Chipul acestei închinări în poziție dreaptă la rugăciune, a fost și este întotdeauna, ca simbol al demnității omenești și al veseliei duhovnicești. În Vechiul Testament aflăm că Ana, mama Proorocului Samuel (1 Împărați 1,26), Iov (Iov 30,20) și alți drepți, s-au rugat stând în poziție dreaptă înaintea lui Dumnezeu. În zilele Duminicilor, care amintesc de ziua Învierii Domnului precum și zilele de la Învierea Domnului până la Pogorârea Duhului Sfânt este rânduit din vremurile apostolice și patristice a sta creștinii la rugăciune în poziție dreaptă , atât în Biserică cât și în casele lor.

- *Îngenuncherea.* Prin plecarea genunchilor, adunarea creștinilor arată întristare pentru păcatele săvârșite și smerenie înaintea Preasfântului Dumnezeu, Care ne-a zidit, ne ține și ne poartă de grijă. Mântuitorul (Luca 22, 39-42), Sfântul Arhidiacon Ștefan (Faptele Apostolilor 7, 60) și alți urmași vrednici ai Mântuitorului Iisus Hristos ne-a lăsat pilde vii pentru acest fel de închinare lui Dumnezeu.

- *Metanii.* prin facerea de metanii, creștinii arată căință și sfărâmare de inimă pentru păcatele lor.

- *Așternerea cu fața la pământ.* Acest fel de închinare se face când mulțumim lui Dumnezeu pentru binefacirile Lui.(Facere 17,3), (1 Împărați 1,28), (Facere 17,13) și în timp de primejdii (Ieremia 1,20). Așternerea cu fața la pământ este simbolul celei mai umilite stări sufletești și trupești. Astfel se rugau penitenții în vremurile apostolice și patristice.

- *Semnul Sfintei Cruci.* Semnul Sfintei Cruci îl facem pe fețele noastre, ca și primii creștini apostolici și patristici, în amintirea rugăciunii Mântuitorului pe Cruce, pentru mântuirea lumii. Astfel fiecare creștin când se înseamnă cu semnul Sfintei Cruci, privește cu

ochii sufletului la Corpul Mântuitorului crucificat, ca și evreii mușcați de șerpii pustiei, la șarpele de aramă (Numeri 21,4-9). Credincioșii pătrunzând mai adânc în rostul Acestei Preasfinte Jertfe, ca și aceia, scapă de otrava și moartea păcatului. Toate slujbele și rugăciunile, creștinii le fac însoțite de semnul Crucii. Prin acestea ei arată că întotdeauna se roagă în Numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Așadar, precum Îngerii și Sfinții slujesc și stau înaintea lui Dumnezeu cu mare evlavie și bună-cuviință în ceruri, cu frică și cutremur; așa se cade a sta și creștinii cu luare-aminte și cu evlavie socotind că stau înaintea Împăratului Ceresc, Dumnezeu.

Mărgăritare pentru suflet...

Chemarea sfântă

Alexandru Săplăcan

Pe țărmul Mării Galileii,
De Capernaum nu departe,
Umbla Iisus, Lumina Lumii,
Să cheme ucenicii la fapte.

Veniți aleșii Tatălui meu Sfânt,
Pescari de oameni vă voi face,
Veniți la noul legământ,
Cuvântul să-L primim cu pace!

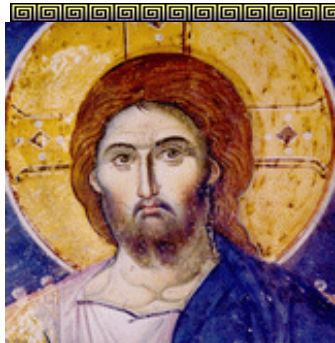
Și-n dată mrejele lăsând,
Bătrânul Petru și Andrei
La Domnul au venit pe rând
Și pacea sfântă era-n ei.

Apoi lăsând pe Zebedei
Și toate-n grabă, lepădând
Veniră Iacov și Ioan cu ei
Cu dragoste și bucurie-n gând.

În sinagogi, Iisus îi învăța pe toți
Ce-nseamnă Evanghelia
Și era râvnă multă-n frați
Iar pe bolnavii din popor El îi tămăduia.

Din patru zări îi aduceau
Pe slăbănogi și îndrăciți,
Nădejdea-n Domnul și-o puneau
Și-n taină se rugau smeriți.

Și mulți erau cei ce-l urmau,
Din Galileea și Iudeea și din Ierusalim
Și chiar în Siria-L vesteau
Zicând: „Pe Domnul să-L slăvim”.

EVANGHELIA

EVANGHELIA Duminicii a II-a după Rusalii (Matei 4, 18-23)

Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. (v. 19)

Mulțumim Bunului Dumnezeu că am ajuns și în această zi minunată, în care am fost învredniciți să luăm parte la Sfânta Liturghie, slujba în cadrul cărei am fost părtași la arătarea lui Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui, ce și-a arătat prezența în mijlocul nostru prin cuvântul Sfânt al Evangheliei. Ce cinste mai mare decât aceasta mai este. Mulți și-ar dori să aibă această posibilitate dar din diferite motive nu pot ajunge la Biserică. Este adevărat că mulți nu vor să meargă, dar sunt și cazuri în care o boală, sau intervine altceva în acest timp, ori pur și simplu nu sunt lăsați să ia parte la o asemenea Epifanie (arătare).

Însă cei ce au ajuns astăzi și s-au împărtășit din Cuvântul lui Dumnezeu, sunt cei ce au avut o chemare mai specială din partea lui Dumnezeu, chemare la care nu au stat nepăsători, ci au răspuns afirmativ. Lăudat să fie Domnul pentru o asemenea chemare iar cei ce au răspuns se cuvine a fi fericiți.

Astăzi Domnul în Evanghelie ne vorbește despre o chemare a apostolilor, patru dintre ei: Petru, Andrei, Iacov și Ioan. Vedem că ni se dau și numele lor, aceasta pentru a arăta măreția și deosebirea chemării lor.

Apostol, în limba greacă înseamnă: chemat pe nume. Aceasta este diferența între primii doisprezece apostoli și ceilalți ucenici ai lui Hristos, de atunci și din toate timpurile.

Ce poate fi mai frumos decât a te chema Domnul pe nume. Trec din una în alta pentru a vedea importanța, pe care o dă Domnul și Biserica, numelui. La Botez fiecare om primește un nume. Acesta este numele de creștin. Mare atenție să aveți cu ce nume vă veți numii copii voștri, pentru că trebuie să fie în concordanță și în bună legătură cu numele lui Hristos („creștin” vine de la numele de Hristos, care înseamnă „unsul Domnului”), sau aveți grijă câte nume le puneți, pentru că s-ar putea ca la vremea hotărâtă Hristos îi va chema pe numele de creștin, iar cel chemat nu va ști să răspundă chemării nerecunoscându-și numele. Adevărații creștini pun un singur nume copiilor lor, așa cum a avut și Iisus, iar numele îl pun pentru a arăta că acel copil este darul lui Dumnezeu pentru ei și că la rândul lor îl întorc

Domnului printr-o jertfă de laudă (de ex. Teodora = darul lui Dumnezeu; Ilie = Dumnezeu este Domnul; Daniel = Domnul este judecător).

La această chemare minunată suntem și noi chemați să luăm parte, bine știind că tot omul ce este chemat de Domnul, este chemat pentru a aduce mărturie a minunilor ce le-a făcut El în viața lor. Această mărturie se vede cel mai bine atunci când fiecare își va trăi viața în conformitate cu Evanghelia, iar atunci nici nu va mai fi nevoie de cuvinte pentru mărturie. În urma acestei mărturisiri, Hristos vine cu o demnitate foarte mare pentru aceștia, cea de *pescari de oameni*. E vorba nu de o pescuire de trupuri cât e vorba de una de suflete.

La pescuirea cea sufletească trebuie răbdare, stăruință și plăcere. O extraordinară răbdare și stăruință, dar o răbdare împreună cu plăcere – cu plăcere sufletească de a vedea scoțând un suflet din adâncul fărâdelegilor. Și, pe lângă asta, mai trebuie și meșteșug și deprindere. Trebuie să ști la fiecare fel de „pește” ce fel de râmă să pui. Trebuie să ști cum și când să arunci undița. Și, mai presus de toate, nu trebuie să descurajezi când se întâmplă de nu poți prinde nimic. Se nimerește să umbli ziua întreagă; umbli zile întregi, umbli o lună întreagă și nu poți „pescui” nici un suflet pentru Domnul. Dar asta nu înseamnă să arunci „undița” și să părăsești lucrul, ci trebuie să stăruiești înainte. A sărit undeva un „pește”, trebuie să stăruiești înainte. A sărit undeva un „pește”, du-te acolo și astăzi, și mâine, și poimâine și întinde undița. Nu-l slăbi până nu se prinde în undița Evangheliei. Nu aleră cu undița de ici-colo, ci pune-ți ochii pe un „pește” și stai de el.

Doamne dăruiește-ne îndelunga răbdare a lui Iov, înțelepciunea lui Solomon și dragostea Fiului Tău, pentru a putea fi adevărați pescari de oameni, prin tot ceea ce facem sau spunem. Să nu fim niciodată pricină de sminteală sau de poticnire pentru cei de aproape ai noștri și să îi depărtăm ci să îi ținem aproape de noi și să le slujim cu adevărat lor.

VIAȚA ÎN PAROHIE

Setea de credință vie

Iată-ne din nou împreună, dragul meu cititor. De data asta aș vrea să te duc pe una din colinele de la Moșuni, nu departe de pădure, oarecum vis-a-vis cu locul de mănăstire. O! Eram gata să pun în ghilimele cuvântul mănăstire, dar m-am corectat. Și eu cred că va fi ridicată o mănăstire acolo, deși mulți sunt încă sceptici, adică nu pot vedea „dincolo de munte” cum îi place părintelui meu duhovnic să spună sau cum ar spune laicii: lipsiți de viziune.

Acești oameni lipsiți de perspectiva viitorului, cred că sunt lipsiți și de perspectiva de zilele de azi. Să facem un exercițiu: o scurtă plimbare prin lanul de grâu, în locul de care ți-am pomenit. Suntem la „înălțime”, chiar mai sus decât locul pentru mănăstire. Nici un munte. Ai putea să și zărești mănăstirea care se zidește. Probabil un munte ar fi acela pe care l-ai zări prin praf, căzând în deznădejde, precum în una din crăpăturile pământului, care simt și eu cum se mișcă sub picioarele mele de prea multă uscăciune.

Ce secetă! Simți cum se mișcă bucățile de pământ sub tine și ai vrea să fii la fel de optimist precum grâul prin care mă însoțești în felul acesta. Reușești oare să vezi dincolo de pronosticurile meteo care nu anunță ploii în următoarele zile? Ei bine, grâul semănat la vremea lui, cu hârnicie și cu multă rugăciune, poate. Nu e ca-n alte locuri pe care le-ai putea vedea prin apropiere, fără vlagă, pârlit; este de un verde albăstrui și inspiră optimism.

N-ai zice c-a postit atât de mult...ba, ai fi convins că a trecut înaintea noastră Iisus cu ucenicii săi și le-a binecuvântat; și așa este! Este un lan care se bucură permanent de adierea Duhului Sfânt și asta se vede după bobul din spic. Câtă sănătate în credință și câtă vigoare! Nu se poate să nu recunoști Mâna lui Dumnezeu la lucru, nu se poate să nu înveți puțin, să nu începi a vedea dincolo de „munte”, un munte de grâu în hambare.

Oricât de șovăielnic ai fi, merită să trăiești ca una din pietrele vii ale Bisericii, care este stâlpul și temelie Adevărului (1Timotei 3, 15). Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar ar fi așa frumos să putem vedea credința lui Iisus în noi fiecare și să poată vedea oricine Stânca veacurilor (Isaia 26, 4), nu muntele de poticneli.

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu și ne numește pe toți frații lui Iisus. Suntem cu toții frații Bobului de grâu care a știut să se jertfească pentru a fi Pâinea Vieții Veșnice, trecând prin râșnița lumii acesteia și prin cuptorul de foc al iadului. Da, pentru a deveni pâinea lui Dumnezeu, bobul de grâu trebuie să se coacă pentru a ști să renunțe la eul propriu, la

hoaspele sale și să dea ce are mai bun, făina sa, stând laolaltă cu celelalte boabe eliberate de propriile vicii. Avem aceeași rădăcină, pe Iisus, deci, nu ne putem deda de la ea dacă vrem să fim mlădițele Fericirii neapuse și nesfârșite. Pentru aceasta bobul de grâu învață să moară pentru sine, pentru a fi viu în ceilalți. În Lanul de grâu, Biserica lui Hristos, ești ales pentru Împărăția Veșnică.

Acum, ridică-ți privirea și uită-te dincolo, pe cealaltă parte, spre locul de mănăstire. Mai este vreun munte de care să-ți fie stânjenită privirea? Sau vezi Stânca veacurilor care te umple de viață și-ți saltă inima de bucurie.

Dar până atunci, ce simți când tai pâinea cea de toate zilele pe masă și ce gând ai când o mănânci?

Plante din grădina Domnului

Tussilago farfara Fam. Compositae.

Denumiri populare: bruscanis, brusturel, brustur alb, cenușoară, gălbinele, gușa găinii, limba vecinei, lapoșel, papalungă, păpădie, rotungioare.

În tradiția populară: frunza crudă se pune pe tăieturi și abcese. Sucul stors se aplica pe inflamații. La erizipel se făceau pansamente cu frunze oprite. La cărbune se trăgea un fir de ață roșie prin frunză și se aplica. La umflături se pune frunza cu miere. Ceaiul din frunze și flori se lua contra tusei, se dădea în afecțiunile catarale ale căilor respiratorii.

Ceaiul din rădăcini se lua contra aprinderii la plămâni, iar frunzele contra reumatismului. În bronșite se lua infuzie din frunză de podbal, cu sovârf.

Acțiune farmacologică: emolient și expectorant al aparatului respirator, antispastic bronhic, colagog, diuretic mărind cantitatea de urină, stimulează eliminarea bilei, relaxează țesuturile, reduce inflamațiile, distruge microorganismele patogene, antispastică.

Intră în compoziția ceaiurilor antiasmatic, antibronșitic și în țigările antiasmatic.

Se poate folosi la următoarele afecțiuni: acnee, anorexie, astm bronhic, bronhidroză, bronșite cronice, dischinezii biliare, dispepsii, emfizem pulmonar, erupții tegumentare, hiperhidroză, laringite, răgușeală, răni, reumatism, seboree, silicoză, tulburări dispeptice, tuse, ulceratii.

Preparare:

2 lingurițe de frunze sau flori mărunțite se vor pune la 250 ml apă. Se va acoperi pentru 10 minute după care se strecoară și se va lua câte o lingură la fiecare 2 ore în afecțiunile respiratorii, sau la celelalte afecțiuni interne.

-3-4 lingurițe mărunțite de flori, se vor pune în 250 ml apă clocotită. Se acoperă pentru 10 minute, după care se strecoară. Intern se va lua câte o linguriță la 2 ore, preferabil îndulcit cu miere, sau se folosește extern.

Frunze crude aplicate pe răni.

-20 g de plantă mărunțită se va fierbe la 100 ml ulei, pe baie de apă timp de 3 ore după care se strecoară caldă. Se folosește extern.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

DESPRE AVORT

**De ce avortul este considerat
ucidere și este combătut cu atâta
tărie de Sfânta Biserică?**

Prin avort se înțelege uciderea pruncilor în pântece prin tot felul de mijloace. Deoarece fătul are suflet viu, creat de Dumnezeu chiar din clipa zămislirii, pentru aceea avortul este combătut de Biserică și de Sfinții Părinți cu atâta tărie, pentru că se ucide viața, se pierde sufletul, atât al celui ucis, cât și al celui care săvârșește uciderea și calcă porunca lui Dumnezeu, care zice: "Creșteți și vă înmulțiți" (Facere 1, 28). Se calcă și porunca a V-a din Decalog, care zice: "Să nu ucizi" (Ieșire 20, 13). Prin avort se amenință viața de pe pământ, se calcă porunca creației dată de Dumnezeu în rai, se atentează la viața celor mai nevinovate ființe omenești, care sunt copiii; se destramă familia, se îmbolnăvește societatea întreagă și se aduc peste cei vinovați cumplite pedepse dumnezeiești, atât în viață, cât și după moarte. Apoi, sufletele copiilor avortați, nefiind botezate, nu pot intra în împărăția lui Dumnezeu, ci așteaptă ziua cea înfricoșătoare a judecății, când singuri vor acuza pe părinții care i-au ucis în fața Dreptului Judecător Iisus Hristos.

Iată pentru ce avortul este crimă, adică ucidere de om și trebuie combătut cu toată tăria de Biserică și de păstoriei ei.

Ce canon rânduiesc Sfinții Părinți pentru femeile care fac avort sau îndeamnă și ajută pe altele să facă acest cumplit păcat?

Femeile care își avortează copiii, indiferent prin ce mijloace, se numesc ucigașe de copii, iar nu mame, și primesc pedepse grele încă din viața aceasta. Iată ce spun și canoanele Sfinților Părinți în legătură cu păcatul uciderii de prunci: "Despre femeile care păcătuiesc și-și omoară fătul în pântece, forțându-se să facă ucideri, să se oprească, după hotărârea dată mai înainte, ca să se împărtășească la ieșirea din viața. Dar procedând cu iubire de oameni, după cum am aflat, hotărâm ca să fie oprite vreme de zece ani după treptele canonisirilor hotărâte" (Ancira, 21). "Femeile care dau buruieni otrăvitoare și pierzătoare, precum și cele ce primesc otrăvurile omorătoare de prunci, să se supună canonului de 20 de ani al ucigașului" (VI Ecumenic, 91; Sfântul Vasile cel Mare, 56). "Femeia care bea ierburi ca să-si piardă rodul trupului

și să nu nască coconi, aceea să aibă pocanie cinci ani mătăanii câte trei sute pe zi. Iar de va face și bărbatul așa, mai rău este. Nici Biserica să nu-i primească prescura lui, nici prinosul lui de nu se va pocăi" (Pravila Bisericească, Govora, 20). "Femeia de va zămisli și va bea ceva ca să se lepede începerea dintr-însa să se pocăiască opt ani și mătăanii 367 zilnic; iar de i se va întâmpla ei a muri să nu se îngroape în cimitir" (Ibidem, 115; îndreptarea Legii cap. 364). "Femeia care a pierdut pruncul fără voie, un an se canonisește" (Sfântul Ioan Postnicul, cap. 22). "Femeia care a născut pe cale și nu a purtat grijă de prunc, sa fie supusă vinovăției ucigașului" (Sfântul Vasile, 33).

Unde se află sufletele copiilor avortați și care va fi soarta lor la judecata de apoi?

Copiii care mor nebotezați, din motive independente de voința părinților sau a preoților, se pot considera părtași la botezul dorinței, ca și dreptii Vechiului Testament, sau prin analogie cu vindecările făcute de Iisus Hristos la rugăciunile părinților sau ale prietenilor. Căci Dumnezeu nu pedepsește pe cel nevinovat, ci dimpotrivă, căci El a creat pe om spre fericire. Totuși, părinții copiilor se vor spovedi și li se va rândui canon potrivit cu grija sau nepăsarea lor. Adică să boteze sau să crească un copil sărac, să viziteze un loc sfânt, să facă milostenie, să facă metanii, să țină post etc. Mântuitorul, când a mântuit lumea prin Cruce și când I s-a împuns coasta, a slobozit sânge și apă, ca să se boteze cu sângele Lui cei care se botează în timpul persecuțiilor. Mântuitorul numește mucenicia botez, căci zice: <>; (Marcu 10, 38). "Mucenicii și-au făcut mărturisirea de credință, făcându-se privesc lumii, îngerilor și oamenilor" (I Corinteni 4, 14). Sinodul VI Ecumenic în canonul 83, spune: "Cei morți nu pot fi botezați, după cum nu pot fi nici împărtășiți". Deci copiii avortați, născuți fără de vreme, pierduți fără voie, sau care mor îndată după naștere, fără a primi botezul, nu pot fi botezați nicidecum după moarte, pentru că nu mai sunt vii. Nu pot fi pomeniți nici la biserică, pentru că nu sunt botezați și nu au nume. Ei nu sunt membrii Bisericii lui Hristos. Pentru cei uciși de părinți cu voia lor, întreaga răspundere rămâne asupra părinților. În Pravila Bisericească a Arhimandritului Nicodim Sachelarie, cap. 178, citim următoarele despre acest lucru: "Pentru copiii avortați și care mor nebotezați nu se afla nicăieri învățătură, nici în Sfânta Scriptură, nici la Sfinții Părinți, fiindcă viața oamenilor, atât a celor maturi, cât și a celor necreștini, este în mâna Făcătorului lor, care nu poate fi obligat să descopere toată iconomia providenței Sale muritorilor, nici să cunoască ceea ce nu le este de folos. Chemarea glasului Său răsună mereu în lume și cei ce aud au datoria să răspundă, numai în măsura de ei înțeleasă și pentru ei dată.

(VA URMA)

Extras din cartea "Lumina si Faptele Credintei",
de Arhim. Cleopa Ilie si Arhim. Ioanichie Balan. Ed. Mitropoliei Moldovei si
Bucovinei, Iasi 2002

LOCURI BINECUVÂNTATE...

SCHITUL SIHLA

Dacă vei căuta un loc prin munții Neamțului în care majestatea piscurilor înnegrite de păduri și implantate de stânci ce stau să se prăbușească de mii de ani, un loc mai desăvârșit de neorânduiala unui pitoresc nemuritor dar totodată și mai încărcat de memoria sfintelor viețuiri monahale, îl vei afla plin de bucurie la Sihla; la Sihla pentru care Sfânta "Teodora din Carpați" - este cea mai lucitoare stea din salba atâtor râvnitori ai locului, cei mai mulți cuprinși în Anonimatul lui Dumnezeu.

La aproximativ 3 km sud de [Mănăstirea Sihăstria](#), pe o coamă de obcină, în apropiere de peștera în care - în secolul al XVII-lea - a nevoit **Cuvioasa Teodora**, se adăpostește Schitul Sihla. Aici, la 1000 m altitudine, sub o îngrămădire de stânci, se ridică două bisericuțe de lemn executate în cel mai autentic stil moldovenesc și care conferă așezământului monastic o notă de intimitate, de tihnă și de pitoresc deosebit.

Așezământul monahal Sihla face parte din frumoasa salba de monumente istorice, religioase, arhitectonice din Munții Neamțului, ce oferă vizitatorilor priveliști încântătoare și trăiri spirituale deosebite. Numele de Sihla vine din cuvântul slavon „sihle“, ce înseamnă „hățiș“, adică pădure deasă.

Schitul Sihla este așezat în partea de sud-vest a Munților Stânișoarei, la distanța de 25 km de Târgu Neamț, drumul cel mai frecventat cu mijloace de transport fiind șoseaua ce leagă orașul de pe malul Ozanei de Poiana Teiului, prin Pipirig.

În vremurile de demult, când domnitorii Moldovei ctitoreau și împodobeau mănăstiri și schituri, unii pustnici iubitori de liniște și singurătate au găsit acest loc izolat și greu de pătruns prin hățișuri întunecoase și aglomerație de stânci uriașe, să-și facă adăposturi-chilii, ori mici paraclise pentru rugăciune.

Singura mărturie despre prima biserică din lemn de la Sihla se află într-un pomelnic ctitoricesc săpat în piatră, ce ne transmite că a fost ctitorită de familia Cantacuzino în anul 1741, cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul“.

Prima acțiune de renovare a aparținut arhimandritului Victorin Oanele, starețul mănăstirii Sihăstria care, cu sprijinul obștii, a construit o casă spațioasă. Egumenul schitului, ieromonahul Pahomie, urmând pilda de vrednicie a starețului Oanele, împreună cu obștea care a crescut de la an la an după 1990, a continuat lucrările de reînnoire a schitului prin înălțarea unei clopotnițe și clădiri anexe, pavarea curții cu piatră de râu și altele. Bisericile și chiliile vechi au fost conservate în starea inițială. Pentru atracția locului și pentru faptul că la Sihla slujbele se săvârșesc zilnic, numărul pelerinilor ce se îndreaptă spre acest așezământ crește an de an, înfruntând greutățile drumului. Tradiția locului ne spune că în vremurile de odinioară preoții schitului Sihla nu vedeau oameni la față decât în zilele de hram ale celor două bisericiuțe, pe 24 iunie, de Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (biserica schitului), și pe 6 august, de Schimbarea la Față (biserica dintr-un brad).

Peștera Sfintei Teodora de la Sihla este un alt loc de pelerinaj și rugăciune, ce se află în munți, mai sus, ascunsă printre stânci. Aici și-a petrecut câțiva ani din viață, în izolare totală și rugăciune, Sfânta Teodora, supranumită de Biserica Ortodoxă „floarea duhovnicească și de mare preț și mireasă a lui Hristos, pe care a odrăslit-o pământul binecuvântat al Moldovei“.

Moăștele Sfintei Teodora se află la Mănăstirea Pacerska din Kiev, așezate în raclă de mare preț, pe care scrie „Sfânta Teodora din Carpați“. Biserica Ortodoxă Română dorește repatrierea, iar pentru adăpostirea lor a înălțat o frumoasă catedrală în curtea Mănăstirii Sihăstria.

Poetul N. Beldiceanu descrie în versuri așezământul monahal și viața Cuvioasei Teodora, în poezia numită „Sihla cea bătrână“, astfel: „Colo sus, în pustiul sălbatecului munte/ Aproape de albastrul cu soare în frunte,/ Deodată se arată-naintea ochilor,/ O taină de viață, pe coasta munților:/ E Sihla cea bătrână, ascetica pustie,/ Ierusalim ce are ca sfântă amintire, O piatră mucenică ce zace în neștire“... Ieșind din moartea pietrei, cu ochiul obosit,/ Deodată vezi o stâncă cu vârful ruginit./ E vatra suferinței, e peștera în care/ Martira Teodora aflat-a alinare“.

Pagina micului creștin

O primire meritată

Un țăran, om bun la suflet, avea obiceiul să spună tuturor:

- Vedeți cum e lumea asta? Cei mari au de toate și sunt primiți oriunde cu mare pompă, în timp ce pe noi, cei simpli, nimeni nu ne bagă în seamă. Cum de este posibil așa ceva, cum de se poate una ca asta? Vom ajunge noi pe lumea cealaltă și vom vedea cum o fi și acolo ...

Azi așa, mâine așa, până când, omul nostru a visat într-o noapte ceva nemaipomenit: se făcea că murise și ajunsese la Poarta Raiului. Acolo, ce să vezi, veselie multă, îngeri adunați să-l întâmpine pe noul sosit, bucurie mare! Omului nu-i venea să-și creadă ochilor. Atâtea pregătiri doar pentru el, un simplu creștin. Oricum, era fericit că urma să intre în rai, nici n-ar fi sperat și la o asemenea primire. Dar, când să intre pe poarta aceea minunată, înconjurat de tot acel alai, un înger se apropie de țăranul nostru și îi spuse:

- Omule, nu poți intra pe aici, du-te ceva mai încolo și vei găsi o porțiță mai mică, păzită de un înger. Intră pe acolo și, mai târziu, ne vom revedea în grădinile minunate ale Raiului.

- Atunci pentru cine sunt toate aceste pregătiri? - a mai întrebat omul mirat.

- Ei, așteptăm pe un boier care a murit odată cu tine și care, din clipă în clipă, trebuie să ajungă aici. Pentru venirea lui este sărbătoare și ne pregătim să-l întâmpinăm cum se cuvine.

- Bine, îngerule, dar cum se poate una ca asta? Cât am trăit în lume, am văzut nedreptăți multe, dar și aici, cum de e cu puțință? De ce el, fiindcă este boier, trebuie primit cu atâta fast? Contează că el are bogății și eu nu?

- Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut - fie că ai fost sărac, fie bogat - ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ți-a dăruit. Dacă ai fost sărac și ai știut să împărți și celorlalți din puținul de care ai avut parte, te vei mântui negreșit. Dacă ai fost bogat, cu atât mai mult ai fi putut dăruia cu drag celor mai necăjiți decât tine. Fie că ești sărac sau bogat, important este să rămâi om.

- Dar atunci, dacă și eu și boierul vom intra în rai, pentru ce este venirea lui așa o sărbătoare?

- Omule, creștini ca tine, vin aici în fiecare zi, cu miile și sunt bine primiți cu toții. Dar un boier de când n-a mai ajuns și aici, în rai...

Sărac sau bogat, oricine poate fi bun și darnic, din atât cât are. Cel bogat cu atât mai mult ar trebui să dea milostenie. Și fiecare din noi este bogat, în felul ; căc

oricând putem găsi pe cineva mai sărman decât noi, pe care să îl ajutăm. vom fi egoiști și zgârciți, ce folos vom avea? Cine a văzut vreodată un om rău sau! zgârcit care să fie fericit?

“Ești bogat? Foarte bine! Ești zgârcit? Foarte rău!...Nu bogații vor fi osândiți, ci cei ce slujesc bogăției”
Sfântul Ioan Gură de Aur

A N U N Ţ

Înscrierile pentru excursie se fac la familia Ovidiu și Raluca Ciobotă.

Prețul este de 200 lei/participant (3 nopți cazare, transport, masă).

Îi rugăm pe toți oamenii cu inimă bună care ne pot sprijini pentru realizarea acestei excursii, să facă donații. Donațiile se pot face în fiecare Duminică în curtea Sfintei Bisericii de la Moșuni. Bunul Dumnezeu să vă răsplătească pentru gândul bun și bănuțul dăruit!

EXCURSIE! 08-11 iulie 2009	
Ziua I-a 08 iulie 2009	Ora 7,30 Plecare din Moșuni
	Vizitarea Grădinii Botanice din Cluj Napoca
	Vizitarea orașului Sighetul Marmăției
	Vizitarea cimitirului vesel de la Săpânța
	Cazare la Liceul Pedagogic din Sighetul Marmăției
Ziua a II-a 09 iulie 2009	Ora 8,30 Plecare din Sighetul Marmăției
	Pelerinaj la Mănăstirea Bârsana
	Vizitarea comunei Ciocănești, Suceava
	Vizitarea orașului Vatra Dornei
	Cazare la Pensiunea Pop din Vatra Dornei
Ziua a III-a 10 iulie 2009	Ora 8,30 Plecare din Vatra Dornei
	Vizitarea localității Humulești
	Pelerinaj la Mănăstirea Petru Vodă
	Pelerinaj Mănăstirea Bistrița
	Cazare la Mănăstirea Secu
Ziua a IV-a 11 iulie 2009	Pelerinaj la Mănăstirea Sihăstria
	Pelerinaj la Schitul Sihla
	Pelerinaj la Mănăstirea Văratec
	Pelerinaj la Mănăstirea Agapia
	Întoarcerea la Moșuni

**AJUTATI-I PE COPII SĂ MEARGĂ
GRATUIT IN EXCURSIE!**

Fiecare leu dăruit contează !

Informații suplimentare: 0744/472790, 0726/142972